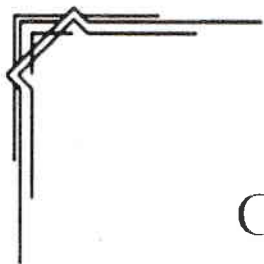

LIBRĂRIE
AGATHA CHRISTIE
BOOKS

PERICOL LA END HOUSE

Traducere din limba engleză
COSTIN-VALENTIN OANCEA

LITERA
București

CAPITOLUL 1

HOTELUL MAJESTIC

După părerea mea, nici un oraș de la malul mării din sudul Angliei nu este mai frumos decât St Loo. Nu degeaba a fost numit Regina Stațiilor și amintește de Rivieră. Pentru mine, coasta Cornwallului este la fel de fascinantă ca aceea din sudul Franței.

I-am mărturisit asta și prietenului meu, Hercule Poirot.

- Așa scria și în meniul restaurantului de ieri, *mon ami*. Remarca ta nu e originală.

- Dar nu ești de acord?

Zâmbi ca pentru sine și nu-mi răspunse la întrebare.

- Mii de scuze, Hastings. Eram cu gândul departe. Visam la partea aceea de lume de care tocmai ai amintit.

- Sudul Franței?

- Da. Meditam la ultima iarnă petrecută acolo și la evenimentele care au avut loc.

Mi-am adus aminte. În Trenul Albastru se comisese o crimă, iar misterul - unul complicat și uimitor - fusese rezolvat de Poirot cu uluitoarea sa agerime.

- Cât mi-aș fi dorit să fiu cu tine, am spus cu regret.

- Și eu, admise Poirot. Experiența ta mi-ar fi fost de mare ajutor.

M-am uitat la el pieziș. Viața mă învățase să nu am încredere în complimentele făcute de el, dar părea extrem de serios. Până la urmă, de ce nu? Sunt la curent cu metodele pe care le folosește.

- Ceea ce mi-a lipsit cel mai mult a fost imaginația ta debordantă, Hastings, rosti el visător. Omul trebuie să se mai și descarce. Valetul meu, Georges, un om admirabil cu care îmi mai permit uneori să discut anumite probleme, nu are nici un pic de imaginație.

- Spune-mi, Poirot, nu te-ai simțit niciodată tentat să-ți reiei activitatea? Viața asta pasivă...

- Mi se potrivește de minune, prietene. Să stai la soare... Ce poate fi mai încântător? Să cobori de pe pedestal la zenitul faimei... Ce gest ar putea fi mai măreț? Se spune despre mine: „Iată-l pe Hercule Poirot!... Marele... Unicul! N-a mai

existat unul ca el, și nici nu va exista!“ *Eh bien*, sunt mulțumit. Nu cer mai mult. Sunt modest.

Personal, nu aș fi folosit cuvântul „modest“. Mi se părea că egocentrismul micului meu prieten nu se diminuase cu trecerea anilor. Se lăsă pe scaun, mângâindu-și mustața și aproape dând pe afară de mulțumire de sine.

Stăteam pe una din terasele hotelului Majestic. Este cel mai mare hotel din St Loo, construit pe un promontoriu cu vedere la mare. Grădinile sale se întindeau jos, sub noi, presărate din belșug cu palmieri. Marea era de un albastru intens și minunat, cerul senin, iar soarele strălucea cu toată puterea cu care trebuia să strălucească un soare de august (lucru rar în Anglia). Se auzea un zumzet plăcut de albine... totul era ideal.

Doar ce sosiserăm în seara precedentă, iar aceasta era prima dimineață din săptămâna pe care ne propuseserăm s-o petrecem acolo. Dacă starea vremii avea să se mențină, se anunța o vacanță perfectă.

Am ridicat ziarul de dimineață, care îmi căzuse din mână, și mi-am continuat trecerea în revistă a știrilor dimineții. Situația politică părea nesatisfăcătoare, dar fără aspecte interesante; erau probleme în China, un articol relata pe larg zvonurile despre o escrocherie la Londra, însă nu exista nici o știre incitantă.

- Curioasă treabă boala asta a papagalilor, am remarcat dând foaia.

- Foarte curioasă.

- Se pare că la Leeds au mai fost două decese.

- Foarte trist.

Am mai dat o pagină.

- Încă nici o veste despre pilotul acela, Seton, și zborul său în jurul lumii. Extraordinar de îndrăzneți, tipii ăștia. Mașina aia amfibie a lui, *Albatross*, trebuie să fie o invenție măreață. Mare păcat dacă a murit. Nu că s-ar fi pierdut orice speranță. Poate că a ajuns pe vreo insulă din Pacific.

- Locuitorii insulei Solomon încă mai sunt canibali, nu? comentă Poirot, mucalit.

- Cred că e un tip grozav. Genul acesta de lucruri te fac să te simți mândru că ești englez.

- Este o consolare pentru înfrângerile de la Wimbledon, zise Poirot.

- N-am... n-am vrut să... am început.

Prietenul meu îmi stopă cu grație intenția de a-mi cere scuze.

- Eu, declamă el. Eu nu sunt amfibiu precum mașinăria bietului căpitan Seton, dar sunt cosmopolit. Iar față de englezi întotdeauna am nutrit, așa cum bine știi, o profundă admirație. De exemplu, pentru modul meticolos în care citesc ziarele.

Atenția îmi fusese atrasă de știrile politice.

- Se pare că îi fac viața un calvar ministrului de interne, am observat chicotind.

- Sărmanul om. E adevărat că are necazuri. Ah, da! Are atât de multe, încât caută ajutor la cele mai dubioase zone.

M-am uitat atent la el.

Zâmbind ușor, Poirot își scoase din buzunar corespondența de dimineață, prinsă atent cu un elastic. Luă din ea o scrisoare pe care mi-o întinse.

- Cred că a ajuns după ce am plecat noi ieri, zise el.

Am citit scrisoarea cu emoție.

- Dar, Poirot, am strigat. Este nemaipomenit de flatant!

- Crezi, prietene?

- Vorbește la superlativ despre abilitatea ta.

- Are dreptate, spuse Poirot, plecându-și privirea cu modestie.

- Te roagă să cercetezi dumneata problema aceasta... o consideră ca pe o favoare personală.

- Chiar așa. Nu trebuie să-mi repeți tot ce scrie. Înțelegi, dragul meu Hastings, am citit-o și eu.

- Ce păcat! Asta va pune capăt vacanței noastre.

- Nu, nu, nu, *calmez-vous*, nici nu se pune problema!

- Dar ministrul de interne spune că problema e urgentă.

- S-ar putea să aibă dreptate... dar s-ar putea să nu aibă. Politicienii ăștia se agită din orice. Am observat asta personal, în Camera Deputaților la Paris.

- Da, ai dreptate Poirot, dar n-ar trebui să ne pregătim? Am ratat expresul de Londra, pleacă la 12.00. Următorul...

- Calmează-te, Hastings, calmează-te, te rog! Nu plecăm azi la Londra, nici măcar mâine.

- Dar convocarea asta...

- Nu mă privește pe mine. Eu nu fac parte din poliția voastră, Hastings. Sunt rugat să preiau un caz în calitate de detectiv particular. Refuz.

- Refuzi?

- Bineînțeles. Îi scriu foarte politicos, îmi exprim regretul, scuzele, îi explic că sunt complet dezolat, dar, ce vrei? M-am retras, sunt terminat.

- Nicidecum! am exclamat cu afecțiune.

Poirot mă bătu pe genunchi.

- Vorbești ca un prieten bun... ca un câine credincios. Și ai și de ce. Celulele cenușii încă funcționează, ordinea, metoda, toate sunt la locul lor. Dar când m-am retras, prietene, m-am retras! Gata! Nu sunt un artist care își ia rămas-bun de mai multe ori. O spun cu toată generozitatea: să-i lăsăm și pe cei tineri să aibă o șansă. Ar putea face o treabă onorabilă. Mă îndoiesc, dar e posibil.

Oricum, o vor scoate la capăt cu această problemă cu adevărat plictisitoare a ministrului de interne.

- Dar, Poirot, complimentul!

- Eu sunt mai presus de complimente. Ministrul de interne, fiind un om cu capul pe umeri, își dă seama că dacă va obține serviciile mele, succesul va fi garantat. Dar, ce vrei? Nu are noroc. Hercule Poirot și-a rezolvat ultimul caz.

M-am uitat la el. În adâncul inimii îi deplângeam încăpățânarea. Rezolvarea unui mister ca acela din scrisoare ar fi conferit un plus de strălucire reputației sale mondiale. Cu toate astea, nu puteam să nu-i admir atitudinea de neînduplecat.

Brusc, m-a străfulgerat un gând și am zâmbit.

- Mă întreb dacă nu cumva ți-e frică. O declarație atât de curtenitoare i-ar ispiti cu siguranță și pe zei.

- E imposibil să clinească cineva decizia lui Hercule Poirot, replică el.

- Imposibil, Poirot?

- Ai dreptate, *mon ami*, n-ar trebui să folosim un astfel de cuvânt. *Eh, ma foi*¹, nu spun că dacă un glonț s-ar înfige în peretele de lângă capul meu nu aș investiga problema! La urma urmei, oameni suntem!

Am surâs. O pietricică tocmai căzuse pe terasă, în spatele nostru, iar analogia fantezistă a lui

¹ Pe legea mea (în limba franceză, în original)

Poirot îmi stârnea imaginația. Poirot luă pietricica și continuă:

- Da... suntem oameni. Unul este câinele adormit - foarte bine, dar câinele adormit poate fi stimulat. Aveți voi, englezii, un proverb care spune asta.

- De fapt, dacă mâine găsești un pumnal înfipt lângă perna ta, criminalul care l-a pus acolo trebuie să se păzească!

Poirot aprobă oarecum absent.

Spre surprinderea mea, se ridică brusc și coborî cele câteva trepte care duceau de pe terasă în grădină. Tocmai atunci apăru o fată care venea în grabă spre noi.

N-am apucat decât să observ că era frumoasă, când atenția mi-a fost atrasă de Poirot, care, neuitându-se pe unde mergea, s-a împiedicat de o rădăcină și a căzut la pământ. În acel moment se afla chiar în dreptul fetei, și amândoi l-am ajutat să se ridice. Firește că eram atent la prietenul meu, dar nu puteam trece cu vederea ființa cu părul negru, un chip poznaș și ochi mari, de un albastru-închis.

- Mii de scuze, se bâlbâi Poirot. *Mademoiselle*, sunteți extrem de amabilă. Regret nespus... au! Mă doare piciorul. Nu, nu, nu e nimic grav, mi-am răsucit glezna, doar atât. În câteva minute o să-mi revin. Dar dacă m-ai putea ajuta, Hastings, vă rog

pe dumneata și pe *mademoiselle*, dacă e amabilă, să mă sprijiniți. Îmi e rușine să i-o cer.

Susținându-l de ambele părți, l-am așezat pe un scaun de pe terasă. Am sugerat apoi să cheme un doctor, dar prietenul meu s-a opus cu îndârjire.

- N-am nimic, ți-am spus. Mi s-a răsucit glezna, atâta tot. Mă doare pe moment, dar va trece repede. Făcu o grimasă. *Mademoiselle*, vă mulțumesc de mii de ori. Ați fost extrem de amabilă. Luați loc, vă rog.

Fata se așază.

- Pentru puțin, spuse ea. Însă ar fi bine dacă ați lăsa pe cineva să vă examineze.

- Vă asigur, *mademoiselle*, este o *bagatelle*. În compania dumneavoastră plăcută, durerea a trecut deja.

Tânăra râse.

- Asta e bine.

- Ce spuneți de un cocktail? am propus eu. Este ora potrivită.

- Păi... ea ezită. Mulțumesc frumos.

- Martini?

- Da, vă rog... un martini sec.

Am plecat. Când m-am întors, după ce comandasem băuturile, i-am găsit pe cei doi adânciți într-o conversație animată.

- Închipuie-ți, Hastings, spuse el, casa de acolo, pe care am admirat-o atât de mult, îi aparține domnișoarei.

- Chiar așa? am întrebat, deși nu țineam minte să-și fi exprimat vreo admirație. De fapt, abia dacă remarcasem casa. Pare destul de ciudată și impunătoare stând acolo singură, departe de celelalte.

- Se numește End House, mă informă ea. O iubesc, dar este o casă veche și dărăpănată. Aproape că stă să cadă.

- Dumneavoastră sunteți ultima reprezentantă a unei familii de viță, *mademoiselle*?

- O, nu suntem de neam! Însă familia Buckley a locuit acolo timp de două sau trei secole. Fratele meu a murit în urmă cu trei ani, așa că eu sunt ultima din familie.

- Ce trist! Locuiți singură acolo, *mademoiselle*?

- Călătoresc foarte mult, iar când sunt acasă, o grămadă de oameni veseli vin și pleacă.

- O atmosferă modernă. Eu îmi imaginam că locuiți într-o casă misterioasă, bântuită de un blestem de familie.

- Ce grozav! Ce imaginație bogată aveți! Nu, nu e bântuită. Dacă este totuși, înseamnă că fantoma veghează asupra mea. Am scăpat de trei ori de la moarte în tot atâtea zile, așa că probabil am o viață fermecată.

Poirot se îndreptă alertat în scaun.

- Ați scăpat de la moarte? Sună foarte interesant, *mademoiselle*.

- O! Nu au fost cazuri interesante. Doar câteva accidente. Își feri iute capul din calea unei viespi. Blestematele astea de viespi! Cred că au un cuib prin apropiere.

- Albinele și viespile nu vă plac, *mademoiselle*? V-a înțepat vreuna, presupun?

- Nu, dar mă enervează cum îți vin drept în față.

- Albina din căciulă, comentă Poirot. E un proverb englezesc.

În acel moment sosiră cocktailurile. Ne-am ridicat paharele și am făcut obișnuitele urări insipide.

- Sunt așteptată în hotel tot la cocktailuri, spuse domnișoara Buckley. Cred că toată lumea se întreabă ce mi s-a întâmplat.

Poirot își drese glasul și puse paharul jos.

- Ah! Ce bună ar fi fost o ceașcă de ciocolată delicioasă, șopti el. Dar în Anglia nu se face. Cu toate astea, aveți câteva obiceiuri frumoase, aici în Anglia. Modul în care domnișoarele își pun și își scot pălăriile... atât de drăguț, atât de ușor...

Fata se uită lung la el.

- La ce vă referiți? De ce n-ar face-o?

- Întrebați asta pentru că sunteți tânără... atât de tânără, *mademoiselle*. Dar mie mi se pare normal să ai o coafură înaltă și rigidă - așa -, iar